

Jo hauria volgut que les coses anessin d'una altra manera. Era una sensació que tenia sovint. Perquè la vida se'm descontrolava i agafava camins que no havia pogut preveure. Encadenava descuits i indecisions. Saltava d'un error a un altre com quan una pedra rodola per la teulada, rebota amb la barana del balcó i acaba escolant-se entre les reixes de la claveguera. Jo hauria volgut mirar-me la línia de guix de la casella on era i que encaixés mínimament amb el que havia imaginat. Sentir que les coses eren estables. Volia llevar-me sense aquella migranya i aquell mal als ulls que arrossegava fins que marxava el sol.

Però això no em passava gairebé mai. La vida se'm desquadrava, com si me la dirigís algú des de ves a saber on rient a cada imprevisió. Feia tard als llocs per inèrcia, massa lenta o massa optimista, corrent i badant, perdent temps als aparadors. Podia passar tres quarts d'hora per escollir un formatge que em feia arribar tard la resta del dia i que després oblidava al seient del metro. Gastava els diners en flors, m'agradava el groc. No exageraríem gaire si diguéssim que era capaç de veure amb llàgrimes als ulls com anunciaven el número guanyador de la lo-

teria que m'havia estat a punt de comprar. Podia provar de fer tres coses alhora i no fer-ne cap de bé perquè no sabia a què renunciar. Em sabia greu dir que no. No m'agradava dir que sí. No tenia mai res clar. Travessava un pont i el feia caure perquè darrere meu s'enfonsaven totes les lleis de la naturalesa. Feia mal sense adonar-me'n i després veia que hauria sigut fàcil evitar-ho. El problema és que no sabia llegir cap dels senyals que m'enviava el món. Em quedava sense paraules en el pitjor moment. Feia l'amor quan estava cansada d'estar trista. Existia profundament despistada, potser pendent d'un espai de realitat que s'estenia en unes coordenades que no eren les de la resta del món. M'equivocava perquè no sabia prendre la distància justa, no pressentia, no m'anticipava al desastre que feia mesos que se m'anunciava.

Per això vaig passar dies sense dir res, fent veure que el problema no existia. Anava unes hores a treballar a la cuina del restaurant, convençuda que si no hi pensava ho aturava temporalment. Que aturar-ho podia voler dir decidir millor com solucionar-ho. Segona mala decisió i la pedra ja estava a punt de caure al carrer.

Preferia no pensar en la realitat de, primer, creure que estava embarassada i, després, saber-ho del cert. Com que aquella notícia era un punt i a part en tot el que m'havia passat, retardava el moment de saltar de casella, odiant que fos la vida i no jo qui decidia que havia de saltar. Vaig trigar a adonar-me'n. Vaig trigar a creure-m'ho i a mentalitzar-me'n. I quan ho

vaig poder explicar ja era tard. Llavors vaig plorar molt amb la Talita que em pentinava els cabells amb els dits.

A la matinada encara no ens havíem adormit i vam aconseguir riure una mica de la situació i imaginar-nos amb un nen petit que seria de totes dues. No ho crèiem, només era una manera d'alleujar la situació. Em vaig estar tot l'embaràs assimilant el que significava. Avorrint-me el cos, no reconeixent-me'l. A tu t'ho vaig dir quan ja se'm veia la panxa. No va ser fins al final, quan sabia notar com el tenia posat i no em podia aixecar del llit, que em va semblar que ho tenia clar. Jo no podia i no volia cuidar aquell fill.

—Però on vas amb aquest maletot?

El primer que em va dir la Talita, asseguda al portal pintant-se les ungles dels peus de color negre. Jo acabava d'arribar a la ciutat.

—Vaig a casa la meva tieta, al carrer Noranta, número 19.

—Això és el carrer Quaranta número 19.

—Quaranta?

—Sí.

—Merda. Doncs m'he equivocat.

Volia anar a una adreça a una hora del seu carrer, però com que l'havia dit malament al taxista vaig anar a parar a casa seva. Vivia a la banda sud-est de la ciutat. Els edificis no eren tan alts ni tan grisos com al centre. Les finestres allargades s'arregleraven sobre els grocs i pastel brut de les façanes. Hi havia dues bosses de brossa al costat de la porta d'entrada mig fermentades per la calor que feia.

—Puja, si vols, i amb un cafè t'explico quins metres has d'agafar per anar al carrer Noranta.

Ho va dir passant el pinzell per la minúscula unglu del dit petit i sense mirar-me.

—Vinc per una temporada llarga però és la primera vegada que estic en aquesta ciutat.

—Doncs quina sort que tens, noia.